

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **T. A. P.,**
státní příslušník V. s. r.,
t. č. bytem v Z. p. z. c. B.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPS-357259-12/ČJ-2017-010023-ZZC,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 28. 11. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů.
- 2 Žalobce v úvodu žaloby obecně uvádí, že napadené rozhodnutí je nedůvodné a jeho zajištění nadbytečné a nepřiměřené. Poukazuje na význam osobní svobody člověka, do níž lze zasáhnout pouze na základě zákona a jen v mimořádných případech, kdy by uplatnění mírnějších prostředků neplnilo sledovaný účel, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74. V dané věci žalovaný žalobce zajistil, aniž by zkoumal možnost užití mírnějších

prostředků, ačkoli tato jeho povinnost byla opakovaně potvrzena judikaturou. Napadené rozhodnutí, v němž žalovaný výslovně, logicky a přehledně nevysvětlil, které konkrétní skutečnosti jej vedly k obavě, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, tedy nemůže obstát. Žalobce dále poukazuje na to, že každý zásah do práv musí být přiměřený, veřejná moc se musí chovat podle zásad právního státu a při zajišťování za účelem vyhoštění je třeba zkoumat, zda je dán reálný předpoklad vyhoštění.

- 3 Konkrétně žalobce namítá, že žalovaný pochybil ve svém závěru, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nevycestoval z České republiky ve stanovené době a je evidován v informačním systému smluvních států. Žalobce se přitom na policejní služebnu dostavil dobrovolně, v doprovodu manželky a právního zástupce, aby řešil svou pobytovou situaci (podle protokolu přímo sdělil, že se dostavil pro výjezdní příkaz, aby se mohl vrátit do vlasti).
- 4 Žalovaný dále pochybil v tom, že dostatečně nepřezkoumal možnost uložení zvláštních opatření. Žalobce navrhoval složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců až do výše 130 000 Kč. K vybrání kauce žalovaný nepřistoupil s odůvodněním, že žádná záruka nebyla složena a nebylo jednoznačně prokázáno, že by žalobce takovou částkou skutečně disponoval. Žalobce přitom finanční záruku nemohl předem složit, neboť mu žalovaný neposkytl žádnou informaci o tom, jakým způsobem má peníze složit (ani např. platební údaje). Možnost složit finanční záruku žalobce na místě prokázal výpisem z bankovního účtu své manželky, která byla ostatně přítomna, a nic nebránilo tomu, aby ji žalovaný na místě vyslechl nebo se dotázal banky, která výpis vystavila. Ani skutečnost, že má žalobce nemocnou dceru, neznamená, že finanční záruku složit nemůže (jak dovodil žalovaný), neboť nebylo prokázáno, že by se jednalo o jediné peníze, které má rodina k dispozici. Žalobce má tedy za to, že se žalovaný s možností uložení zvláštního opatření složení ve formě složení finanční záruky vypořádal nedostatečně.
- 5 Žalobce dále navrhoval zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy uvedl adresu, na které se zdržuje. Žalovaný neuložení tohoto zvláštního opatření odůvodnil tím, že žalobce v minulosti porušoval právní předpisy a během svého pobytu v České republice se několikrát stěhoval. Tento závěr však nemůže obstát, neboť není žalobcovou povinností bydlet od roku 1995 na stejné adrese. Jde-li o zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost hlásit se pravidelně policii, jehož využití žalobce rovněž navrhoval, odůvodnil žalovaný jeho neuložení pouze konstatováním, že důvěryhodnost žalobce je citelně oslabena, což je závěr zcela nepřezkoumatelný.
- 6 Žalobce uzavírá, že nebyla naplněna jedna z podmínek pro zajištění cizince, tedy skutečnost, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – c) zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo řečeno, žalovaný se s možností uložit některé ze zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí vypořádal zcela nedostatečně. Z rozhodovací činnosti správních soudů přitom vyplývá, že absence, resp. nedostatečnost (způsobená frázovitostí nebo nedostatečnou individualizací ve vztahu k dané věci) odůvodnění závěru o neužití zvláštních opatření má za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 A 91/2016 –

- 23). Žalobce má naopak za to, že jeho zajištění je nepřiměřené a nesmyslné, neboť v České republice žije se svou manželkou a pětiletou dcerou, které zde obě mají trvalý pobyt a obě jsou na žalobci závislé, neboť dcera je nemocná a vyžaduje péči, kterou jí manželka nemůže poskytovat, protože podniká. Zajištění žalobce tudíž není přiměřené a ani nezbytné, protože bylo možno uložit zvláštní opatření. Tím byly porušeny také § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nešetřil žalobcovy zájmy a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Žalobce také nedostal možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
- 7 Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by nezkoumal možnost uložení mírnějších opatření, než je zajištění cizince; naopak se touto otázkou zabýval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný si je vědom mimořádnosti institutu zajištění a závažnosti zásahu do svobody jednotlivce, který nezbytně představuje. Má však za to, že pro zajištění žalobce byly naplněny zákonné podmínky. Žalobce se dostavil k žalovanému osobně v doprovodu manželky a advokáta, přičemž žalovaný ověřením jeho pobytové historie zjistil, že je žalobce evidován v informačním systému smluvních států, neboť v době určené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval z České republiky. Poté si žalovaný z archivu vyžádal rozhodnutí a rozsudky vztahující se k žalobci, z nichž zjistil, že v minulosti několikrát nevycestoval v době uložené správním orgánem, resp. trestním soudem. Z toho vyvodil, že hrozí opětovné maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
 - 8 K námitce, že žalobce uvedl adresu, na které je přihlášen a na které se zdržuje, uvádí žalovaný, že žalobce se na území České republiky zdržuje neoprávněně a z povahy věci tak na žádné adrese přihlášen není. Svou povinnost hlásit místo pobytu ostatně žalobce splnil naposledy v roce 1999, jak je patrné z cizineckého informačního systému. Žalobce žalovanému pouze sdělil jakousi adresu, na které údajně pobývá, a jeho manželka předložila výpis z účtu (z něhož žalovaný nemohl zjistit, zda skutečně disponuje tvrzenou částkou, neboť je tato informace chráněna bankovním tajemstvím, jež není oprávněn prolomit). Z žalobcovy pobytové historie (mj. z dvacetiletého neoprávněného pobytu v České republice) je přitom zjevné, že žádné uložené opatření nikdy nerespektoval. Zvláštní opatření tudíž nebylo možné uložit, přičemž na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že se žalobce dostavil k žalovanému dobrovolně.
 - 9 Konečně žalovaný uvádí, že žalobce dne 21. 11. 2017 (v průběhu zajištění) požádal podle § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 11. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra pod č. j. OAM-165/LE-LE05-LE26-PS-2017 rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které téhož dne nabylo právní moci. Zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí tudíž skončilo dne 24. 11. 2017 v 8:00. Z uvedeného je podle žalovaného také zřejmé, že žalobce neměl vůbec v úmyslu z České republiky vycestovat, jak tvrdil před vydáním napadeného rozhodnutí.
 - 10 Žalovaný navrhuje, aby soud řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
 - 11 Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 11. 2017 se žalobce dostavil do budovy žalovaného v doprovodu manželky a svého zástupce a

uvedl, že žádá o vydání výjezdního příkazu. Součástí spisu je dále výsledek lustrace žalobce v Cizineckém informačním systému a v evidenci nežádoucích osob, v níž je žalobce v současnosti veden v období od 22. 2. 2013 do 11. 9. 2022.

- 12 Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 1998, č. j. 7 T 84/97-346, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 1998, sp. zn. 2 To 21/1998, bylo zjištěno, že žalobce se jako spolupachatel dopustil pokusu trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 40/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 152/1995 Sb. (dále jen „trestní zákon“) a dokonání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) a d) trestního zákona tím, že dne 30. 11. 1996 po vpuštění do bytu jiného vietnamského občana držel pistoli a se dvěma spolupachateli, kteří tohoto občana kopali, udeřili jej do obličeje a vyhrožovali mu zastřelením, pod záminkou, že ví, kdo okradl příbuznou žalobce, donutil družku napadeného, aby jim ukázala, kde mají peníze, a také s pistolí přinutil napadeného, aby napsal dlužní úpis na částku 10.000 \$, který si společně s pasem poškozeného a vydanými penězi (celkem za 24.332 Kč) z bytu odnesli. Žalobci byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let ve věznici s ostrahou a současně trest vyhoštění na dobu neurčitou. Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 7 T 84/97, dále vyplynulo, že žalobce byl ode dne 8. 3. 2002, kdy mu skončil výkon trestu, vzat do vyhošťovací vazby. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 99 T 2014/1900, pak bylo rozhodnuto, že uložený trest vyhoštění je (uplynutím pěti let od propuštění z výkonu trestu) promlčen. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl z vyhošťovací vazby propuštěn na svou žádost rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 26. 8. 2002, neboť zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky nebyly žalobci vystaveny cestovní doklady nezbytné pro realizaci vyhoštění a žalobce prohlásil, že odcestuje na vlastní náklady.
- 13 Součástí správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 2. 2013, č. j. CPR-14836/ČJ-2012-930310-V243, (s datem právní moci 22. 2. 2013) jímž zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2012, č. j. KRPS-87326-112/ČJ-2011-010026, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 5 let. Důvody vyhoštění byly spatřovány v tom, že žalobce od propuštění z vyhošťovací vazby dne 26. 8. 2002 až do svého zajištění dne 19. 6. 2011 mařil výkon uloženého trestu vyhoštění, dále v tom, že se policejní hlídce prokazoval dokladem svého švagra, zamlčel, že mu byl dne 10. 8. 2007 vydán vlastní cestovní doklad s platností do 10. 8. 2012, čímž se vyhnul realizaci vyhoštění v návaznosti na zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a v den vydání rozhodnutí o vyhoštění již nedisponoval platným cestovním dokladem, a konečně v tom, že v období od 26. 8. 2002 do 19. 6. 2011 pobýval na území bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Pozdější pokus žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí dne 18. 2. 2013 s odkazem na deklarované promlčení trestu vyhoštění byl neúspěšný, neboť tuto skutečnost mohl žalobce v původním řízení namítat, avšak neučinil tak (rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 1. 2015, č. j. MV-170103-3/OAM-2014).
- 14 Dále je součástí správního spisu rozhodnutí Krajského ředitelství služby cizinecké policie CPR-27787-8/ČJ-2016-930310-V243 (s datem právní moci 19. 6. 2017), jímž

- zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. KRPS-161219-78/ČJ-2016-010026, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 5 let. Důvody vyhoštění byly spatřovány v tom, že žalobce od propuštění z vyhošťovací vazby dne 26. 8. 2002 až do svého zajištění dne 19. 6. 2011 mařil výkon uloženého trestu vyhoštění, mařil výkon předcházejícího rozhodnutí o vyhoštění ze dne 18. 2. 2013 (v evidenci nežádoucích osob byl veden od 22. 2. 2013 do 25. 3. 2018), prokazoval se cizím dokladem, zamlčel, že mu byl dne 10. 8. 2007 vydán vlastní cestovní doklad s platností do 10. 8. 2012, čímž se vyhnul realizaci vyhoštění v návaznosti na zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a v den vydání rozhodnutí o vyhoštění již nedisponoval platným cestovním dokladem a konečně skutečnost, že v období od 19. 8. 2012 až do doby vydání rozhodnutí pobýval na bez platného cestovního dokladu.
- 15 Dále je součástí správního spisu protokol ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPS-357259-11/ČJ-2017-010023-ZZC, o podání vysvětlení žalobcem. Do protokolu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval letecky v roce 1995, nejprve pouze na návštěvu a poté si požádal o pracovní vízum, na základě něhož zde pobýval asi dva roky. Poté byl odsouzen k trestu pěti let odnětí svobody, který vykonal, a k trestu vyhoštění, který se promlčel. Žalobce od svého přicestování už z České republiky nevycestoval, žil zde nelegálně a pracoval u příbuzných. Poté byl žalobce vyhoštěn zmíněným rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2012 a opětovně rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2016; druhé z nich žalobce po neúspěšném vyčerpání oprávněných prostředků napadl žalobou, o která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 44 A 27/2017 – 32. Žalobce dále uvedl, že má v České republice manželku, s níž se oženil v roce 2010 v zastoupení ve V.. Rodina žije v K.. Manželka zde podniká a jejich pětiletá dcera zde navštěvuje mateřskou školu. Dcera trpí srdeční vadou.
- 16 Zástupce žalobce do protokolu uvedl, že s případným zajištěním nesouhlasí, považuje je za nepřiměřené (zejm. vzhledem k tomu, že se žalobce neskrývá a dostavil se dobrovolně) a naopak navrhuje uložení některého ze zvláštních opatření, které preferuje v následujícím pořadí: oznámení místa pobytu [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], hlášení se policii v době policií stanovené [§ 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] a složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], resp. jejich kombinace. Finanční záruku může žalobce složit až do výše 130 000 Kč, což doložil výpisem z účtu manželky.
- 17 Konečně je součástí správního spisu rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2017, č. j. OAM-165/LE-LE05-LE26-PS-2017, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které téhož dne nabylo právní moci. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 21. 11. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
- 18 Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
- 19 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních

bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

- 20 Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

- 21 Podle § 123b) odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

- 22 Podle § 123b odst. 2 a 3 lze zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

- 23 Soud se nejprve musel vypořádat s návrhem žalovaného, aby řízení s ohledem na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již skončilo, v souladu s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců řízení zastavil a žalobu vůbec meritorně neprojednával. Soud konstatuje, že ze sdělení žalovaného podepřeného obsahem správního spisu vyplynulo, že žalobce byl v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany „přezajištěn“ rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2017, č. j. OAM-165/LE-LE05-LE26-PS-2017. Zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí tudíž již netrvá a nadále nedochází k zásahu do žalobcovy osobní svobody. Soud souhlasí se žalovaným, že z hlediska jazykového výkladu §

172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto zákona nově vložen novelou č. 222/2017, účinnou od 14. 8. 2017, by skutečně bylo na místě řízení zastavit. Soud si je však na straně druhé vědom názoru Nejvyššího správního soudu, který právní úpravu, kdy by neproběhl věcný přezkum zákonnosti zajištění ani v jednom stupni řízení před správními soudy, považuje za rozpornou s pravidly práva Evropské unie (mj. má ji za odporující čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie), s tím, že je nezbytné zohlednit princip přednosti práva Evropské unie, a vnitrostátní právní úpravu rozpornou s právem Evropské unie neaplikovat; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, čj. 10 Azs 252/2017 – 43, a rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. 6 Azs 320/2017 – 20. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.

- 24 Žalobce namítá nesplnění podmínek pro jeho zajištění; konkrétně se vymezuje proti závěru žalovaného, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy zpochybňuje jeden z důvodů, které žalovaného vedly k jeho zajištění [viz § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Žalovaný použití tohoto ustanovení odůvodnil předchozím jednáním žalobce, který v České republice dlouhodobě pobývá bez víza v České republice a bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a i přes uložení jednoho trestu vyhoštění a vydání dvou rozhodnutí o správním vyhoštění ani jednu z lhůt k vycestování nerespektoval a ze země nevycestoval. Opakovaně tím mařil výkon úředních rozhodnutí. Tím, že se žalobce dobrovolně dostavil k žalovanému a žádal vydání výjezdního příkazu, podle přesvědčení žalovaného nesledoval dobrovolné vycestování, nýbrž dočasnou legalizaci svého pobytu. Dobrovolně mohl totiž žalobce vycestovat kdykoli v minulosti. Zatím si přitom ani neopatřil cestovní pas, bez něhož vycestování beztak není možné.
- 25 Soud pokládá tuto úvahu za logickou, podepřenou obsahem správního spisu a jako s takovou se s ní zcela ztotožňuje. Předchozí jednání žalobce, který v České republice pobývá již 20 let bez jakéhokoli povolení, byl odsouzen za závažnou trestnou činnost, nerespektoval několik uložených povinností vycestovat (rozsudkem trestního soudu a dvěma rozhodnutími o vyhoštění) a opakovaně sabotoval činnost orgánů veřejné moci (prokazoval se cizím dokladem, existenci vlastního cestovního pasu zatajil), neskýtá žádnou záruku, že by žalobce tentokrát s orgány veřejné moci spolupracoval a povinnosti uložené zvláštním opatřením zodpovědně plnil. Jak žalovaný správně vyhodnotil, je tomu spíše naopak, protože věrohodnost žalobce je citelně oslabena, což způsobil výlučně žalobce svým předchozím jednáním. I kdyby soud akceptoval důvody, kterými žalobce při ústním omlouval asi dvoutýdenní prodlevu mezi definitivním ukončením řízení o druhém správním vyhoštění (pravomocným skončením kasačního řízení) a svým dostavením se k žalovanému, nemůže v žádném případě odhlédnout od skutečnosti, že žalobce zcela ignoroval trest vyhoštění uložený v trestním řízení, kdy po roce 2002, kdy vykonal trest odnětí svobody, zcela rezignoval na uloženou povinnost. Při propuštění z vyhošťovací vazby přitom sám sliboval, že vycestuje dobrovolně. To neučinil, přičemž mu v tom nebránila ani ta skutečnost, že by neměl cestovní pas, kterým podle zjištění plynoucích se správního spisu později po určitou dobu disponoval.
- 26 Soud neuvěřil ani žalobcovu tvrzení, že se dostavil k žalovanému dobrovolně, aby mohl svou pobytovou situaci aktivně řešit a vycestovat do vlasti. Žalobce v prvé

řadě nemá cestovní doklad, bez něhož vycestování nepřichází do úvahy, což bylo žalobci nesporně známo, a to i s ohledem na to, že byl již v průběhu správního řízení a i před ním zastoupen advokátem (dne 15. 11. 2017 se k žalovanému dostavil v doprovodu zástupce a do protokolu uvedl, že jej tato advokátní kancelář zastupuje již od roku 2011). Pokud tedy žalobce skutečně chtěl vycestovat, mohl na velvyslanectví V. s. r. požádat o vydání cestovního dokladu. Ostatně o žalobcově motivaci dobrovolně vycestovat lze tím spíše pochybovat zpětně, ve světle toho, že dne 21. 11. 2017 (tedy po pouhých šesti dnech v zajištění) požádal o udělení mezinárodní ochrany. I kdyby však žalobcova snaha vycestovat byla upřímná, skutečnost, že se přestal skrývat a dostavil se k žalovanému dobrovolně, nemůže sama o sobě převážet nad dvacetiletým soustavným porušováním veřejnoprávních povinností. Soud má tudíž důvod zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za dostatečně odůvodněný a úvahu žalovaného za věcně správnou. Tato námitka není důvodná.

- 27 Dalším žalobním bodem žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost aplikace jednotlivých zvláštních opatření, čímž nebyla naplněna jedna ze zákonných podmínek pro zajištění stanovená § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 15. 11. 2017 uvedl žalobce (resp. jeho zástupce) do protokolu, že si žalobce nepřeje být zajištěn a má za to, že je na místě uložení zvláštního opatření, přičemž uvedl i preferované pořadí, v jakém by je měl žalovaný zvažovat. Dále uvedl, že přebývá s rodinou v najatém bytě na adrese uvedené v záhlaví žaloby a že je ochoten složit finanční záruku až do výše 130 000 Kč, což doložil i výpisem z účtu manželky. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže být uloženo, neboť do doby vydání napadeného rozhodnutí žádná finanční záruka nebyla složena a žalobce hodnověrně neprokázal, že by potřebnou finanční částkou disponoval; předložení výpisu z účtu neprokazuje, že cizinec skutečně může peníze tímto způsobem použít. Ostatně žalobce má ženu a nemocnou dceru, které by tím pádem zůstaly zcela bez peněz; žalobce by nemohl rodinu nijak zabezpečit, neboť vzhledem k neoprávněnému pobytu nemůže v České republice pracovat. Uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rovněž nelze, neboť žalobce dlouhodobě na konkrétní adrese nepobýval a během svého pobytu v České republice se opakovaně stěhoval, a proto nelze zaručit, že se na nahlášené adrese bude zdržovat a bude tam k zastižení. Ani jeho dosavadní pobytová historie neskýtá záruku, že bude uložené opatření dodržovat, nýbrž právě naopak. Skutečnost, že se cizinec dostavil dobrovolně s tvrzením, že chce dostat výjezdní příkaz, jeho důvěryhodnost nezvyšuje, neboť pokud by to skutečně chtěl učinit, měl k tomu mnoho příležitostí v minulosti. Žalobce si však dosud ani nevyřídil cestovní doklad, bez něhož není vycestování možné. Konečně, ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložit nelze, neboť je žalobce s ohledem na svou pobytovou historii osobou zcela nedůvěryhodnou.
- 28 Soud k tomu konstatuje, že odůvodnění žalovaného, proč nebylo možno užít jednotlivých zvláštních opatření, je přezkoumatelné, avšak po obsahové stránce není plně akceptovatelné. Žalovaný se dopouští spekulací (tvrdí-li, že by se žalobcova rodina ocitla po zaplacení finanční záruky bez peněz, ačkoli nemá žádné poznatky o finanční situaci rodiny), činí závěry, které nemají oporu ve správním spise (tvrdí-

li, že by po zaplacení finanční záruky nebyla rodina finančně zabezpečena, protože žalobce nemůže legálně pracovat, ačkoli ze správního spisu plyne, že rodinu živí žalobcova manželka svým podnikáním; nebo že žalobce hodnověrně nedoložil, že má peníze na zaplacení kauce, přestože předložil výpis z manželčina účtu opatřený razítkem banky a podpisem jejího pracovníka), případně vyvozuje neodpovídající a nepřesvědčivé závěry (tvrdí-li, že uložení povinnosti žalobci zdržovat se na adrese bydliště jeho rodiny by nebylo účelné, protože žalobce se v minulosti opakovaně přestěhoval a hrozí tudíž riziko, že tak učiní opětovně).

- 29 I přes uvedené dílčí výtky má však soud za to, že vypořádání se s nemožností užít jednotlivá zvláštní opatření vyhovuje požadavkům recentní judikatury, zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38. V něm se rozšířený senát vymezil vůči právní větě vyslovené devátým senátem v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 194/2017 – 29: „[z]a situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“. Citovaný právní rozšířený senát sice neoznačil za mylný (neboť jednotlivé důvody zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mají odlišnou povahu), považuje jej však za příliš kategorický, svádějící k bezmyšlenkovité aplikaci i v situacích, kdy by naopak byla na místě úvaha o zvláštních opatřeních i v případě vyhoštění cizince podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) citovaného zákona. Zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být s ohledem na ústavní pořádek a na unijní právo automatismem, a to ani v případě, že cizinec již v minulosti výkon správního vyhoštění mařil. Důvody, proč žalovaný nepřistoupil k aplikaci zvláštních opatření, je tak podle názoru rozšířeného senátu nutno individuálně zkoumat a v napadeném rozhodnutí odůvodňovat vždy, přičemž výsledek úvah žalovaného musí vyplývat z osobních, majetkových a rodinných poměrů cizince, charakteru porušení povinností souvisejícím s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadního chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených českým, resp. unijním právním řádem a případně z charakteru jejich porušení ze strany cizince.
- 30 Soud uzavírá, že odůvodnění žalovaného, proč nelze žalobci uložit jednotlivá zvláštní opatření, považuje za dostatečně individualizované. Byť pak některé závěry nemohou věcně obstát, postačí pro zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, že argumentace žalovaného ob stojí toliko z části, a to v té, kdy žalovaný však v napadeném rozhodnutí dospěl k výše pojednanému závěru, že existuje závažné riziko, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění a že důvěryhodnost žalobce je v důsledku jeho dosavadního jednání citelně oslabena, a proto nelze mít uložení alternativních opatření za dostatečná. Tento závěr je logický, odůvodněný, okolnostem dané věci přiměřený a podepřený obsahem správního spisu. Závěr žalovaného o neúčinnosti zvláštních opatření není automatismem, nýbrž logickým důsledkem předchozího jednání žalobce, jak je v napadeném rozhodnutí podrobně a přesvědčivě odůvodněno. Námitka není důvodná.

- 31 Žalobce také namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to s ohledem zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, který žalobce odvíjí od toho, že na územní České republiky žije manželka žalobce a jeho nezletilá dcera (obě zde mají trvalý pobyt). Je jisté, že zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců bude znamenat dočasné odloučení od rodiny. Tento zásah však soud v případě žalobce nemá za nepřiměřený. V této otázce soud v podrobnostech odkazuje na závěry, které učinil v rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 44A 27/2017 – 32, v němž se uvedenou otázkou zabýval v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Tyto závěry jsou pak plně použitelné i v souzené věci. Námitka není důvodná.
- 32 Konečně jde-li o námitku, že se žalobce nemohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, poukazuje soud na § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je vydání rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení. Aplikace § 36 odst. 3 správního řádu je proto v takovém řízení z povahy věci vyloučena. Námitka je nedůvodná.
- 33 Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 34 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. prosince 2017

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.